

vidende om, at de lide af denne Sygdom — sit han næppe Logis. — I § 10 staar der, at det kan forbydes Personer, der lide af de i denne Lov omhandlede Sygdomme, at deltage i Tilberedelsen af Levnedsmidler, og man kommer atter her ind paa forskellige Vansteligheder, hvis denne Lov skal gennemføres. Der burde her i Paragraffen staa: „det kan forbydes“, men: „det skal forbydes“, og dette vil jo kunne medføre Vansteligheder paa forskellige andre Omraader. Det er saaledes ikke sjældent, at Cigararbejdere, naar de skulle slutte Cigaren, anvende Munden dertil, og dette Forhold burde alvorlig paafes; thi den, som siden stikker Cigaren i Munden, kan, naar Cigarmageren har været tuberkuløs, saare let saa Smitten overført ad den Vej. Jeg vil slet ikke tale om de Folk, som paa Markederne sælger Blæseinstrumenter, som de ofte selv stikke i Munden, for de sælge dem til Børn eller andre. Ad saadanne Veje kan Smitten meget let blive overført. — Loven er jo baseret paa Desinfektion, og derom udtalte den ærede Ordfører, at Desinfektion nu skulde anses nogenlunde sikkert. Jeg tror dog ikke, han har Ret deri. Der er altfor mange videnskabeligt uddannede Læger og Kemikere, som mene, at man slet ikke paa det Punkt er naaet til nogen Garanti. Sikkert er det, at skulde Desinfektionen gøre fuld Virkning, maatte der anderledes stringente Bestemmelser til. Desinfektionen maatte saa kontrolleres baade under og efter Udførelsen. Den maatte gøres med største Nøjagtighed og strække sig til hver Krog, til hver Vlet paa Loftet o. s. v. Ethvert Stykke, som havde været i et saadant Sygeværrelse, maatte gennemgaa en Proces, man maatte gaa til den yderste Grad af Specialisering; og det vilde da blive en kostbar Historie. Det vilde vel ikke blive saa kostbart for de smaa Vejligheder; men enhver, der kender en større Vejlighed i Kjøbenhavn, ved, hvor mange Tusinde Kroner det der vilde komme til at koste, hvis man skulde til at desinficere, hver Gang man fik et fremmed Menneske ind, der bevidst eller ubevidst gik med denne Sygdom. Dette Spørgsmaal om de store Omkostninger synes mig ogsaa meget vagt behandlet i Forslaget. I § 14 bestemmes det, at Desinfektionen skal være gratis for usormuende, medens de formuende skulle betale for den. Dette kan jo være et meget godt Princip i al Almindelighed, men det er for det første ofte vanskeligt at skønne, hvem der er formuende og hvem der er usormuende, og dernæst forekommer det mig at være en temmelig streng Fordring, at de formuende skulde betale, hver Gang der kom

et Menneske, som havde lidt Brystsygde, i deres Hus. — De Vansteligheder, som denne Lov for øvrigt vilde afstedkomme over for selve Lægerne, kunne sikkert heller ikke anses for Bagateller. Det gælder saaledes i Genhold til, hvad der skal protokolteres af Lægerne; hvis de nemlig forsømme det ringeste, skulle de i Gulst eller give Bøder. Der staar nemlig i § 15: „Overtrædelse af denne Lov eller af de i Medfør af samme givne almindelige eller særlige Paabud straffes . . . med Bøder eller Fængsel“. Dette gælder jo baade Læger, Hotelværter og Husejere, og disse Folk ville altsaa for Eftertiden komme til at gaa i en ret betydelig Fare, hvis dette Forslag bliver vedtaget. — Jeg har endnu en Anke imod Lovforslaget. Menneskene ere jo ikke saa gode, som de burde være, og man har før set, at der er sket Angivelser fra den ene om den anden. Jeg kunde derfor tænke mig, at der var en Bært, der ikke vilde desinficere sit Hotel, og at en anden vidste, at han skulde desinficere det, da han havde haft saadanne syge hos sig. Der vilde her let kunne ske Angivelser, hvorved der vilde sættes meget ondt Blod. Jeg tror, at det ogsaa i denne Retning er en farlig Lov. Ønsket om at tilvejebringe smaa Skridt fremad i denne Retning skal jeg støtte med den største Glæde af Verden, men skulde jeg tage ud af denne Lov, hvad der i Djæbliffet kunde være praktisk anvendeligt, blev det ikke stort ud over §§ 5 og 11. Som sagt, jeg haaber, at Forslaget maa kunne komme til videre Behandling, saa at man kunde hjælpe til disse smaa Skridt frem, hvorfor jeg ønsker, at det nu maa komme i Udvalg, for at man mulig der kunde bringe det i en for Samfundet og os alle praktisk Form.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Nordam): Der har jo været rettet en skarp Kritik mod dette Lovforslag. Jeg skal til den ærede sidste Taler — for at begynde bag fra — sige, at det godt kan være, som han mente, at de forskellige Paragraffer i denne Lov ikke ere saa godt affattede, som de kunde være, men det forekom mig, som om den ærede Taler var ganske uvidende om, at vi have en Epidemilov. Naar han f. Eks. med Henhu til § 15 sagde, at den let kunde føre til, at Læger og andre kom i Fængsel, maa jeg gøre opmærksom paa, at vi have allerede den samme Paragraf i Epidemiloven, og det er mig dog ikke bekendt, at en Læge nogen Sinde er bleven fængslet af den Grund. I det hele taget forekommer det mig, at der ikke her synes at være rigtig Kendskab til Epidemilovens Bestemmel-